

108. — A quibus autem censuris possint absolvi recipientes Bullam Cruciatæ? Vide *Salm. c. 2. n. 82. et Croix toto l. 8.*

109. — « *Regulæ. Prima.* Qui habet potestatem absolvendi à censuris reservatis Episcopo, non potest vi illius absolvere à reservatis Papæ.

110. — « *Secunda.* Qui habet potestatem absolvendi à reservatis Papæ, non censetur posse absolvere à censuris Bullæ Cœnæ, eò quòd hæ censeantur majores, nec comprehendi in concessione generali. *Dian. p. 5. t. 12. Res. 14.* »

111. — Ita *Bon. q. 3. p. 1. num. 12. et Suar. Ugol. etc. ap. Salm. c. 2. n. 41.* Cæterum quotiescumque conceditur à Papa facultas absolvendi à censuris, etiam de papalibus intelligitur: aliàs nihil concederetur, quia quilibet approbatus potest absolvere à non reservatis, ut *Bon. n. 11. et Salm. l. c. cum Nav. Azor. Cand. etc.* Pariter in Jubilæo, concessa facultate ab omnibus censuris reservatis, intelliguntur comprehensæ ex communi usu etiam reservatæ Episcopis, *Croix. l. 7. n. 132 et 149. cum Suar. et Dic.* An autem, data potestate absolvendi à censuris tam à jure, quam ab homine latis, comprehendantur censuræ ab Episcopo specialiter latæ? affirmant apud *Croix n. 133. Avil. Henr. etc. Negant Vasq. Hurt. etc.* Utraque est probabilis. Facultas autem concessa ab Episcopo de absolvendis casibus reservatis, non intelligitur data pro peccatis, quibus annexa est censura reservata; *Tamb. de Cas. R. c. 9. §. 1. n. 11.* Secus si talis concessio fiat à Papa; *Croix l. 7. n. 134.* Ratio, quia omnes casus papales sunt principaliter reservati cum censura, et propter censuram, vide *l. 6. n. 580.*

112. — « *Tertia.* Qui habet potestatem absolvendi à censuris Bullæ Cœnæ, habet etiam à quibusvis papalibus, et episcopalis à jure latis, etsi aliqui negent de excommunicatione contracta propter hæresim, de qua alii probabilius affirmant, præsertim pro quibus alioqui concessio per magnam partem esset inutilis. »

115. — Concessa facultas absolvendi à casibus papalibus, non intelligitur à casibus Bullæ Cœnæ; quia in generali concessione non veniunt ea quæ Superior non fuisset concessurus, si specialiter de iis rogatus fuisset, ut dicunt *Bon. q. 3. p. 1. n. 12. Croix l. 7. n. 132. Salm. c. 2. n. 41. cum Suar. Cand. Ugolin. etc.* Certum autem est hodie, quòd concessa facultate absolvendi à casibus Bullæ Cœnæ, non comprehenditur facultas absolvendi ab hæresi, licèt occulta, ut decrevit Alex. VII die 23 Martii 1656, et novissimè rursus declaravit Bened. XIV in Bulla *Convocatis*, emanata pro Jubilæo anni 1750. n. 53. Qui tamen n. 7. concessit in eodem Jubilæo facultatem absolvendi ab hæresi occulta, modò Pœnitens non habuerit complicem.

114. — « *Quarta.* Possunt Regulares per sua privilegia, sicut ab aliis censuris Papæ reservatis, ita etiam absolvere duello certantes (idem dic de similibus casibus) post Constitutionem Clementis VIII, sicuti poterant ante eam: præterquam in

» Italia extra Urbem; idque ex declaratione ipsiusmet Clementis » apud *Comitolum l. 6. mor. Regim. l. 21. d. 83. Filluc. t. 1. tr. 15. c. 5. Laym. l. 3. t. 3. p. 3. c. 5.*

115. — « *Resp. 4.* Ampla etiam solet dari potestas à censuris absolvendi in Jubilæis; in quibus diligenter considerandum, quid, quantum, et quomodo concedatur. Si enim detur potestas absolvendi à casibus reservatis Papæ, etiam conceditur potestas absolvendi à censuris Papæ reservatis: quia is non solet reservare casus, nisi ratione censuræ adjunctæ. * (*Cæterum universè loquendo, qui absolvere potest à peccato reservato, potest etiam à censura annexa, cum nequeat absolvi peccatum, nisi prius censura absolatur. Salm. c. 2. n. 38. cum Avil. Cand. etc.*) » Porro absolutio data confitenti bona fide in Jubilæo, cum intentione lucrandi illud, etsi postea vel sua negligentia, vel propter aliud impedimentum non lucretur, est valida, tollitque censuram; secus si ab initio indulgentias lucrari noluerit, eo enim casu probabilius est absolutionem non valere, et tam peccata reservata, quàm censuram de novo debere tolli ab eo, qui potest extra Jubilæum. * (*Vide dicta de Pœnit. l. 6. n. 536. ad n. XIII et XXVI.*) »

DUBIUM VI.

Quomodo danda sit absolutio à censura?

116. Quomodo absolvendæ censuræ in foro externo? et quomodo in interno? — 117. An possit absolvi absens? — 118. De eo qui absolutus est in Jubilæo. — 119. De absolutione metu extorta. — 120. An valeat absolutio, non satisfacta parti? — 121. Quid si cum hac conditione sit concessa facultas? — 122. An, secuta satisfactio, de se auferatur censura? — 123. An valeat, et liceat absolutio sub conditione? — 124. An possit dari absolutio ad reincidentiam? — 125. An ad reincidendum requiratur nova culpa? — 126. An censura possit absolvi extra Confessionem? — 127. Ad absolvendas Censuras requiritur I. Satisfactio partis. — 128. In quibus casibus possit reus absolvi ante satisfactionem? — 129. Requiritur II. ut reus præstet juramentum non ampliùs committendi crimen, si sit valde enorme. — 130. Requiritur III. ut censuratus petat absolutionem. — 131. Plura notanda. Quid si reus adhuc sit contumax, vel invitus, vel oblitus non petierit. — 132. An valeat absolutio si reus falsum exponat?

116. — « *RESP.* Id statuendum esse ex natura tum censuræ, tum cujusvis absolutionis.

Ex qua circa absolvendi modum resolves:

» 1. Ex natura rei non requiruntur certa verba, sed sufficiunt » ea signa, quibus apertè significetur absolutio impendi. * (*Ad absolvendam censuram sufficiunt quæcumque signa externa, sed non sufficit sola voluntas Judicis. Suar. D. 6. sect. 9. n. 2.*

» 5 et 6. *Pal. D. 1. p. 11. §. 3. nu. 1. et Salm. c. 2. num. 14. cum*
» *Corneio, et Giball.* *)

« In foro tamen externo communiter servanda est forma cu-
» jusque Episcopatus. In foro autem conscientie hæc fere est in
» usu. *Ego te absolvo, v. g. à vinculo excommunicationis, sus-*
» *pensionis, etc. quam incurristi propter NN. (talem causam)*
» *et (si sit excommunicatus) restituo te Sacramentis Ecclesie,*
» *et communioni fidelium, (aut si sit suspensus) executioni tuo-*
» *rum ordinum, vel officiorum. In nomine Patris, etc. In publica*
» *autem ac solemnè absolute præmittitur Psalmus Miserere,*
» *et ad singulos versus penitentis humeri denudati leviter per-*
» *cutiuntur (nisi ex justa causa talis cæremonia videatur omit-*
» *tenda, præsertim in fœminis); tum adjectis precibus absol-*
» *vitur, et in Ecclesia introducitur. Idem modus fere servatur*
» *in absolute mortuorum, nisi quòd sepulchrum virga per-*
» *cutiatur. Rituale Roman.*

117. — « 2. Absolvi à censura potest absens; * (*Certum est*
» *quòd absens sicut potest ligari censura, ita absolvi, ex c. De*
» *manifesta. 2. qu. 1. c. Quanto. 2. q. n. 5. Cæterum sine urgenti*
» *causa non licet absolvo absentem, Sanch. l. 2. c. 11. n. 14.*
» *Salm. c. 2. n. 16. cum Pal. Avil. Sayr. etc. qui notant, quòd*
» *si obtineatur absolutio per procuratorem, hic debet habere spe-*
» *cialè mandatum censurati de obtinenda absolute, ut constet*
» *de emendatione; debetque procurator implere quæ mandans*
» *implere deberet, si præsens esset* *) imò et invitus; etsi hoc
» communiter non liceat, ne censura contemnatur. Ratio, quia
» sicut pœna in absentem et invitum potest statui, sic et auferri.
» *Turr. Dian. p. 5. t. 9. R. 10. * (Vide infra n. 131.)* *

118. — « 3. Is, qui pluribus censuris est astrictus, potest
» absolvi ab una; imò novam excommunicationem incurrit, qui
» connexio. Unde si dicatur, *absolvo te ab omni vinculo, etc.*
» valet pro omnibus: ideoque si sic absolutus in Jubilæo fortè
» omisisset invincibiliter peccatum habens annexam censuram,
» id est excommunicationem, posset is postea ab eo peccato,
» per quemvis approbatum absolvi, cum non sit ampliùs re-
» servatum, eò quòd censura, ratione cujus tantum erat reser-
» vatum, sit sublata. * (*Vide d. n. 131. in fine.*) *

119. — « 4. Absolutio vi, aut metu gravi injustè incusso ex-
» torta non valet; imò novam excommunicationem incurrit, qui
» metum inculit. * (*Ex c. unic. De his, quæ vi, etc. in 6. Secus*
» *tamen si metus non fuerit injustè incussus, nempe si extorta sit*
» *absolutio à Judice, qui volebat absolvo, adhuc cessante con-*
» *tumacia. Ronc. cap. 6. q. 6. et Cont. Tourn. t. 2. p. 459.*) *

120. — « 5. Absolutio data ab Ordinario, non præstita sa-
» tisfactione, etsi sit illicita, valida tamen est, imò etiam data
» à delegato, modò non delegetur cum conditione satisfactionis:
» quæ si impossibilis sit, sufficit præstare cautionem, aut jura-
» mentum de satisfaciendo cum poterit.

121. — Quær. utrum sit invalida absolutio censuræ data à

delegato, non satisfacta parte, si illi facultas concessa est absol-
vendi cum clausula, *satisfacta parte?* Probabiliter negant *Sanch.*
de Matr. l. 3. D. 33. num. 6. Pal. D. 1. p. 51. §. 3. n. 6. Bon.
q. 3. p. 9. Ronc. c. 6. q. 6. et Salm. c. 2. n. 25. Nisi exprimat
in concessione, nullam fore absolutionem, hac conditione non
impleta: aliàs, cum illa conditio sit de jure, intelligitur apposta
ad monendum delegatum non ad limitandam facultatem. Sed
probabiliùs affirmant *Suar. D. 7. s. 5. n. 42. Sporer. suppl. p. 279.*
n. 214. item Vasq. Con. Sayr. ap. Pal. l. c. et alii citati l. 6.
n. 537. v. Qu. VIII. cum communiori sententia, ut fatetur ipse
Palaus. Ratio, quia prædicta clausula probabilìus importat
veram conditionem, ut in simili dictum est *eod. l. 6. n. 1115.*
circa fin. Tantò magis quòd cum Pontifices volunt tantum ino-
nere de aliqua obligatione, monitionem expriment per verbum,
hortamur, monemus, et simile; cum verò adhibent ablativum
absolutum, aliquid aliud exprimere intendunt. Hoc tamen non
obstante, non puto improbabilem (ut dixi) primam sententiam
saltem ob auctoritatem DD. qui hic illud *satisfacta parte,* non
interpretantur pro conditione. Omnes autem conveniunt gra-
viter peccare Confessarium qui censuratum absolvet parte non
satisfacta. Vide tamen alia dicta *cit. n. 537. v. Q. VIII.*

122. — Certum autem est, quòd etiam secuta emendatione,
vel satisfacta parte, ad cujus instantiam lata est censura, hæc
non auferitur sine absolutione, quia licet, cessante contumacia,
censura debeat statim absolvi, ex *c. Cum consideres, De Sent. exc.*
Ex hoc tamen non inferitur, quòd sit jam absoluta; patet ex
Prop. 44. damnata ab Alex. VII. Quoad forum conscientie, reo
correcto, ejusque contumacia cessante cessant censuræ.

123. — « 6. Dari potest absolutio sub conditione de futuro
» contingenti, cum sit actus jurisdictionis externæ, qui condi-
» tionatus esse potest. Communiter tamen non expedit sic ab-
» solvi: si enim reus absolutionem meretur, non debet apponi
» conditio; si non meretur, non debet absolvi. * (*Ideo illicita*
» *de se est talis absolutio, quamvis ex aliqua causa posset coho-*
» *nestari, ut Ronc. ib. q. 2. cum Suar. Con. et Salm. cap. 2.*
» *n. 11 et 12. Si quis excommunicet sic: excommunico te, donec*
» *solvas: Vel si quis ita absolvat: Absolvo te, si intra mensem*
» *solvas; facta solutione, tollitur censura, ut Pal. Henr. Avil.*
» *Con. Vasq. etc. cum Salm. ib. n. 13.*) *

124. — « 7. Potest etiam dari absolutio ad reincidentiam, id
» est pro certo actu, et tempore, quo transacto, reincidit: item
» sub certo onere, quo non impleto, censura reviviscat. »

125. — Quær. autem, utrum, censura absoluta cum reinci-
dencia (v. g. si intra mensem non satisfacias) requiratur
nova culpa ad reincidendum? Prima sententia negat, quia tunc
manet eadem prima censura, quæ non fuit sublata, nisi sub tali
condicione. Ita *Suar. D. 7. sect. 8. n. 27. Bon. q. 3. part. 3.*
n. 16. item Hurt. Fill. etc. ap. Salm. c. 2. n. 5. Secunda tamen
probabilior sententia, quam tenent *Ronc. c. 6. q. 2. in fn. Pal.*

D. 1. p. 11. §. 2. n. 10. et *Cont. Tourn. t. 2. p. 460. et Salm. n. 6. cum Avil. Henr. Con. Laym.* etc. docet requiri novam culpam. Ratio, quia prima censura non potest dici suspensa, cum non possit suspendi censura, nisi auctoritate Pontificis, ut dicunt *Salm. l. c. n. 6.* Ergo fuit sublata, et ideo sine nova culpa renasci non potest. Et idem dicendum aiunt *Salm. cum iisdem A. A. ib.* si Pontifex à censura absolverit ad omnem effectum, etsi ad reincidentiam; quia, nisi aliud exprimat, censetur absolvisse modo ordinario. Secus tamen, si à censura absolverit ad aliquem effectum tantum, nempe ut censuratus reddatur habilis ad Beneficium obtinendum, etc. manente censura quoad alios effectus.

126. — « 8. Probabilius est, eum, qui habet potestatem absolvi in foro conscientiae à censura, posse id facere etiam » extra confessionem, ut contra *Navarr. Suar.* et alios docet » *Sanch. l. 8. de Matr. d. 16. Con. Dian.* etc. * (*Idem tenent » Salm. c. 2. n. 44. cum Con. Ugol. Vide tamen l. 6. n. 593. » v. Eadem, ubi diximus Episcopum non posse absolvoere à casibus Papalibus occultis extra Sacramentum Pœnitentiæ ex Decretis Gregorii XIII.*) * »

127. — Sed pro complemento huius puncti hinc sedulo recensendæ sunt solemnitates requisitæ à jure, ut absolutio debite impendatur.

Requir. I. Ut reus prius satisfaciatur parti, in cuius damnum commissum fuit crimen, ob quod censura lata fuit, nimirum furtum, percussio, etc. Nam, licet absolutio data, parte non satisfacta, fuisset valida, graviter tamen peccat absolvens, et tenetur illa damna restituere, quia ex officio tenebatur ei consulere. Ita communiter *Avil. Con. Henr. Cand. cum Salm. c. 2. n. 22.* Sufficit tamen, cum creditor est in loco distanti, si reus pecuniam in loco tuto depositet, ut possit absolvi, ut bene notant *Salm. n. 21. cum Avila.*

128. — Tribus tamen casibus posset reus absolvi, non satisfacta parte. I. Quando pars injuriam remittit; sufficit enim satisfactio damnificati, quin satisfiat Ecclesiæ, ut tenent *Salm. n. 20. Vide l. 6. n. 536. ad n. XVI.* Hinc, si percussus à Clerico remittat injuriam expressè, vel tacitè, percussorem familiariter tractando, hic bene posset absolvi, ut *Avila, Navarr. Sylo. ap. Salmant. ibid.* II. Quando pars læsa rejicit justam satisfactionem oblatam, quia tunc jam per se satisfacti: *Salmant. cum Card. ibid.* III. Quando reus impotens est ad satisfaciendum, quia tunc iudex eum absolvere bene potest, imò tenetur, et valet compelli, ut ait *Con. ap. Salmant. cap. 2. n. 21. ex c. Qua fronte. De Appel. quia, cessante contumacia, debet reus absolvi. Reus tamen, qui non est solvendo, nec in toto, nec in parte, debet cautionem præstare, si potest: alias saltem juramentum solvendi, cum poterit, ex c. Ordoardus de Solut. et c. Ex parte 23. de verb. signif. Sed vide dicta lib. 6. n. 537. v. Si verò. Hoc autem currit, si reus certè est debitor; nam si habet opinionem probabilem pro se, vel*

si sit dubius, cum melior sit conditio possidentis, non potest obligari, nisi ad summum ad præstandum juramentum solvendi, si de obligatione constiterit. Quòd si debitor statim solvere non posset, nisi cum magno damno, aut incommodo, potest etiam, præstita cautione, absolvi; nisi pars idem incommodum ex dilatione pateretur, ut *Nav. Con. Avil. cum Salm. d. n. 21.* De hoc vide dicta l. 3. ex n. 701.

129. — Requir. II. Ut reus ante absolutionem censuræ, præstet juramentum de non committendo amplius tale crimen, colligitur ex c. *De cætero, et c. Ex tenore. De Sent. exc.* Hoc juramentum tamen exposcitur tantum ab iis, qui ob enorme crimen excommunicationem incurrunt, utpote sunt scandalosè violentes Ecclesias, graviter percutientes Clericum, incendiarii, usurarii publici, notorii percussores Episcopi, vel Cardinalis, etc. Secus, si excommunicatio sit contracta ob alia peccata non ita gravia; et hoc currit tam in foro interno, quam externo. Ita comm. *Pal. D. 1. p. 11. §. 3. n. 4. et Salm. c. 2. n. 18. cum Suar. Con. Hurt. Avil. Dian. Henr.* etc.

130. — Requir. III. ex c. *Per tuas, De Sent. exc.* ut censuratus absolutionem petat; ibi: « Nisi gratiam absolutionis imploret, non debet audiri, ne sententiam Ecclesiasticam contemnere videatur. » At quia textus dicit, *non debet*, non autem *non potest*, ideo bene docet *S. Th. 3. p. qu. 24. ar. 2.* quem sequuntur *Pal. D. 1. p. 11. §. 3. n. 9. et Con. Avila, etc. cum Salm. c. n. 29.* censuratum, modò sit emendatum à peccato, etiam renitentem valide posse absolvi.

131. — Hic autem notandum I. quòd si reus non sit emendatus, et peccatum habeat tractum successivum, ut hæresis, furtum, non potest absolvi, nisi à ferente censuram; secus tamen, si peccatum non habeat tractum successivum, ut perjurium, blasphemia, ut *Cont. Tourn. t. 2. p. 457. et Salm. n. 28.* Notandum II. cum *Ronc. c. 7. q. ult. et Salm. c. 2. n. 30. et ibi Pal. Suar. Sayr. Dian. etc.* quòd aliquando ex justa causa etiam licitè detur absolutio censurato adhuc contumaci, putà ob bonum publicum, vel ut reus facilius respiscat. Notandum III. quòd si privilegium sit factum Pœnitentibus, prout in Jubilæo, ubi datur eis facultas eligendi sibi Confessarium à quo absolvantur, tunc nequit absolvi invitus, quia usus privilegii pendet à voluntate privilegiati; ita *Pal. et Tourn. ll. cc. item Avil. Con. Corn. apud Salm. c. 2. n. 39. cum Ronc. l. c.* Secus, si privilegium sit in favorem Confessariorum, ut sunt privilegia Regularium, prout rectè notant *Salmant. ibid. cum Ant. à Spir. Sanc.* Notandum IV. quòd aliquis pluribus censuris innotatus posset absolvi ab una, et non ab aliis; quare, si censuratus unius tantum petat absolutionem, odiosè alias celando, ab illa tantum censetur absolutus, nisi Superior aliud exprimat, ex c. *Cum pro causa c. Officii, de Sentent. excomm.* Vide *Salm. c. 2. n. 32.* Si autem sine dolo alias celasset, iudicatur absolutus ab omnibus, nisi constet absolventem aliud intendisse. Ita *Salm. ib. cum Cand. Gibal.* Et hæc absolutio valet

etiam pro foro externo, si absolvens jurisdictionem habeat in contentioso; si verò in foro conscientiae tantum, sive in Sacramento Pœnitentiæ jurisdictionem solus habeat, tunc reus qui omiserit confiteri inculpabiliter peccatum, cui annexa erat censura reservata, poterit tantum pro foro conscientiae à quocumque postea absolvi, ut cum *Bus. dicunt Salm. n. 33 et 34. cum Con. Avil. Gibal, etc.* Idem dicitur ibi cum *Nav. Coe. Avil. Sylo, etc.* de absolute generali, quam Prælati impertiuntur suis subditis in Visitatione. Excipiunt tamen cum *Bonac. Avil. etc.* si aliqua censura exposcat satisfactionem partis, quia tunc non præsumitur Prælati velie ab illa absolvere contra juris præscriptum, et in alterius præjudicium; ita præfati AA. et quidem probabiliter: sed *l. 6. n. 597.* probabilius esse diximus cum *Suar. Sylo. Conc. Antoine et alius*, quòd Pœnitens confessus Superiori, etiamsi inculpabiliter fuerit oblitus peccati reservati, non sit ablata reservatio, quia reservatio imposita est, ut culpæ cognoscantur à Superiore, utque debitæ pœnitentiis puniantur, mortisque in futurum vitentur. Secus verò dicendum, si privilegium sit ipsi Pœnitenti concessum, ut in Jubilæo, etc. Vide *d. n. 597.*

152. — An autem valeat absolutio, quando datur ob falsam causam, nempe si Judex absolvat, quia reus dicit jam se emendatum; vel parti satisfecisse, quod verum non sit? Respondetur negativè, si deficiat causa principalis; secus, si minus principalis; vel si Judex certò conscius sit falsitatis, ut *Cont. Tourn. t. 2. p. 459. cum Suar. et Bonac. ac Salm. c. 2. nu. 35. cum Pal. Sayr. Avil. Henr. communiter.*

CAPUT II.

DE EXCOMMUNICATIONE.

DUBIUM I.

Quid sit et Quotuplex.

153. Quid excommunicatio? Quænam veniat illius nomine majorne, aut minor? et qui sint vitandi? — 154. Resolutiones. — 155. Quid requiratur, ut quis sit vitandus? Vide Constitutionem Conc. Constantiensis. — 156. De 1. conditione, ut sit nominatim excommunicatus. — 157. De 2. conditione, ut sit publicè denunciatus. — 158. An liceat tolerari cum aliis communicare. — 159. An peccet inducens excommunicatum toleratum ad communicandum in Divinis, sine necessitate. — 140. An idem de suspensio, et interdicto vitando? — 141. Quando percussor Clerici sit vitandus? — 142. An ad vitandum eum requiratur notorietas facti. — 143. An sufficiat, ut alicui factum sit notum? — 144. An requiratur etiam notorietas juris? — 145. An percussor notorius in uno loco, sit vitandus in aliis, ubi non est notus. — 146. Quando possit credi vitandus absolutus?

155. — « RESP. Excommunicatio est censura, per quam quis
» privatur communione Ecclesie. Estque duplex, minor, quæ
» tantum privat usu passivo, seu receptione Sacramentorum

» et major, quæ etiam dicitur Anathema, ac in jure fere semper
» nomine excommunicationis intelligitur. * (*Habetur in c. 5. Si
» quem 59. De Sent. excomm. quòd nomine Excommunicationis
» intelligatur major, non minor, et ita AA. ap. Croix l. 7. n. 177.
» Per Anathema autem intelligitur Excommunicatio major lata cum
» majore solemnitate*)*; privatque omni communione Eccle-
» siastica, secundum dicenda. * (*Non dicitur simpliciter omni com-
» munionem: nam etiam excommunicatus cum fidelibus tanquam
» membris unius corporis communicat in pluribus bonis spirituali-
» bus; sed additur Ecclesiastica, id est pro bonis, quorum distri-
» butio ad Ecclesiam pertinet. Vide Salm. de Cens. c. 3. n. 1.*)*
» Per hanc majorem excommunicatus rursus est duplex: To-
» leratus, quem fideles non tenentur vitare: non toleratus, quem
» tenentur vitare. Et quidem post Conc. Constantiense, non to-
» lerati sunt hi tantum. 1. Notorius Clerici percussor, de quo
» infra. 2. Quis nominatim excommunicatus, et specialiter ac
» publicè denunciatus.

Unde resolves:

154. — « 1. In Germania Catholici securè communicant cum
» iis, qui notoriè sunt hæretici, et consequenter excommunicati;
» quia non sunt nominatim excommunicati, ac publicè denun-
» ciati.
» 2. Non teneris vitare eum, quem scis peccasse contra legem
» per quam illi, etiam in particulari, sub pœna excommunica-
» tionis aliquid est vetitum, vel præceptum, quia requiritur ut
» per sententiam expressam, et specialem, contra personam in
» particulari, post peccatum commissum, censura sit publicata,
» v. g. ut Joannes sit denunciatus excommunicatus, vel saltem ita
» exprimat personam, ut non liceat de ea dubitare, v. g. excom-
» municamus talis loci Decanum, Prætozem. * (*Nota hic, quòd
» agere rem sub excommunicatione majori vetitam, non excusatur
» à culpa gravi; Salm. c. 3. n. 7. cum S. Th. Suar. Lez. et comm.
» Nota deinde quòd si peccatum est vetitum sub censura ex eodem
» motivo, putà si vetetur homicidium, peccans unum peccatum com-
» mittat; secus, si ex diverso motivo, ut si vetetur homicidium
» Clerici ob reverentiam status. Est commune cum Laym. c. 5.
» n. 1. Pal. Avil. et Salm. c. 3. n. 8.*)*
» 3. Licèt dicatur: Excommunicamus Petrum, v. g. incendia-
» rium, et ejus complices, solus Petrus vitandus est, non verò
» alii, etsi sint notorii: quia sententia quoad illos est tantum ge-
» neralis, et non specialis contra certam personam.
» 4. Non teneris vitare eum, qui privatim in conclavi est de-
» nunciatus, quia id non est factum publicè; ad hoc enim re-
» quiritur, ut sententia legatur, vel affigatur alicui loco celebri,
» v. gr. in templo, tempore concionis, vel aliter pro more re-
» gionis.»
155. — Notandum hic olim omnes excommunicatos fuisse vi-
» tandos; post Constitutionem verò Concilii Constantiensis, quæ